

МАРШАЛ КИНГ НА БРЕГА

Превод от английски: Александра Каназирска, 1981

chitanka.info

Перни с вик се втурна в гората. Когато се измъкна из гъсталака и се озова на полянката, обрасла със син мъх, той затанцува от радост. Този ден му принадлежи и най-сетне ще може да види океана.

Селището остана далеч назад. Беше се измъкнал от братята и родителите си и сега нищо не ще му попречи да иде до брега. Само трябва да спре времето, за да не го върнат обратно у дома.

— Не мърдай! — викна той на ручей и на оранжевия му водовъртеж. — Спри! — заповяда на пчелите с тънки крилца, които прелитаха над гъстия листак. — Замри! — нареди на плътния лилав облак, вечно пълзящ по върхарите.

И в миг стана именно така, както поиска. Неподвижен бе оранжевият ручей, пчелата увисна над храста и прозрачните ѝ крилца застинаха наред размаха, а кълбестият лилав облак престана да се върти и протяга.

Всичко наоколо спря, подчинено на волята му, и Перни се запъти нататък към океана.

„Ако само дните не бяха толкова къси!“ — помисли той. Толкова неща искаше да разгледа, а времето му е броено! Разказите на братята му за чудесата на брега дразнеха въображението му, откакто се помнеше. Толкова пъти бе слушал завладяващите им приказки, че сега съвсем ясно си представяше тая страна на чудесата. Струпаните вкаменели дървета, по които е тъй интересно да си играеш, океанът с високи като къщи вълни, смешните трикраки трикони, които никога не престават да дъвчат водорасли и още... толкова други удивителни създания, които живеят само в океана.

Той бягаше с дълги скокове. Този ден бе просто създаден за него само. „Че защо пък не? — помисли той. — Нима не навърших пет години?“ Почувствува състрадание към четиригодишните, дори и към ония, които бяха по на четири и половина — те бяха малки и не биха посмели да се измъкнат към океана самички. Но на пет години!...

— Скоро ще те освободя, пчеличке, само почакай! — бягаше той край събиращите прашец насекоми, като се стараеше да не ги бутне. Когато спря времето, пчелите също застинаха на място. Той знаеше какво ще му струва да пусне отново времето, за да възобновят всички те своите занимания.

Перни вдъхна рязката сладост на близкия вече океан и сърцето му заби по-бързо. За да не изпорти този многообещаващ чудесен ден,

той се мъчеше да забрави, че му е забранено да спира времето, когато се намира далеч от къщи. Предпочиташе да не си спомня онова, което често му повтаряха по-възрастните: да спреш само за един час времето се изисква повече енергия, отколкото за цяла седмица бягане. Предпочиташе да забрави златното правило: „Малките деца, които спират времето в отсъствие на възрастните, може да загинат!“

Пътят беше дълъг. Почувствува глад. Откъсна няколко сочни плода ланго за закуска и пак затича нататък. Но не успя да стори и пет крачки, когато спря като омагьосан.

От върха на каменистия хълм се откри такава величествена панорама, че вместо радостен вик, от Перни се изтръгна само слаб вопъл.

Океанът беше готов. Застиналите му вълни само чакаха командата, за да започнат своето настъпление към брега. Гребените им стояха неподвижни — едните разпенени в пръски, другите извили оранжевите си витки.

Над главата му висяха ято крилати трикони, които са искали да се спуснат на брега. Перни много пъти бе слушал за тия страшни на вид, но безобидни като всичко живо на тая планета същества. Долу на плажа бяха замрели наред квачките си две забавни двуноги, безкрайно странни в позата си на прекъснато движение. А във водата имаше други трикони, трикраки морски смешници, способни само да лапат водорасли.

— Ей, вие! — викна Перни.

Като не получи отговор, спомни си, че е в зоната на спряното време. Светът ще остане неподвижен декор, докато не пусне времето отново да тече.

— Еей, вие! — извика повторно той, но мислено заповяда на времето да потече.

Веднага всичко се задвижи. Перни чу грохота на разбиващите се оранжеви вълни, усети вкуса на пръските, донесени от вятъра.

Малкият знаеше, че в този момент ручейт е потекъл, лилавите облаци са се плъзнали над долината, а пчелите отново събират прашец.

Избиколи вкаменените дървета и се спусна по пясъчния склон, за да разгледа триконите, оживели пред очите му.

„Аз умея да заставам на главата си!“ И като остави лонгото на пясъка, Перни направи стойка, но едва запази равновесие — очевидно

манипулацията с времето не бе минала безнаказано за него.

Дяволиите на трикона му се сториха великолепни. Трикракият дори прекъсна яденето си, сякаш специално за да размаха приветствено опашка, а после продължи вечното си пиршество.

Перни се упъти към ятото трикони, но те изведнъж се издигнаха в небето, подплашени от приближаването на двуногите пришълци. Перни пожела да им извика своето обичайно „Ей, вие!“, когато чу самите двуноги да издават някакви гърлени звуци.

— ... няма да се ограничавам, Бенсън. Тази планета е седемнадесетата. Седемнадесет планети, мои собствени!

— Виж ти, седемнадесет! Кажете, Форбс, какво смятате да правите с тях? Да ги окачите по стените на бърлогата си в Сан Диего?

— Ей, вие, хайде да си поиграем! — повика Перни и протегна към двуногите сочните плодове на лонго. — Това е закуската ми. Искате ли да я опитате?

Но никой не му обърна внимание.

— Бенсън, по-добре ще сторите да се заловите с хората си на работа. Достатъчно се любувахте на пейзажа. Времето е пари. Заплатих експедицията не за да устройвам ваканция на вашите безделници.

Двуногите така внезапно спряха, че Перни едва не налетя на едното от тях.

— Почакайте малко, Форбс. Вярно, долетяхме тук благодарение на ватите пари. Но аз подбрах за вас най-добрия екип от Земята. Отговарям за безопасността на хората, докато сме тук, и за благополучното им завръщане.

— Точно така. А понеже отговаряте за тях, наредете им да започнат работа. Вижте само тия глупци как си играят в морето с трикраките щрауси!

— Боже мой, нямате ли малко човещина! Ние кацнахме на тая планета едва преди двадесет минути! Естествено хората искат да я поогледат. Бояха се да не ги нападнат диви зверове, а тук ни посрещнаха тия чудновати същества, сякаш сме им родственици, завърнали се след дълга раздяла. Нека хората се окопитят малко. После ще ви „застълбят“ тая планета.

Перни креташе стъпка по стъпка след тях и Форбс внезапно го ритна злобно с крак.

— Бенсън, изхвърлете това опулено кенгурце!

Перни подскочи от радост, защото си помисли, че ще си играят с него и бързо направи стойка. Но когато се изправи на глава, видя как двамата се отдалечават. Защо ли бързаха толкова?

Седна и започна да закусва. Неочаквано се появиха още три двуноги. Те възбудено разговаряха и очевидно се опитваха да настигнат първите две. Перни и на тях предложи лонго. Но не получи отговор.

Може би играта ще ги заинтересува повече? И той остави (за кой ли път) закуската си и се помъкна след тях.

— Капитан Бенсън, Майлс отбеляза мощно излъчване. Сега се опитва да открие източника.

— Успех, Форбс. Тук така ще забогатеете, че следващата планета ще можете да купите с налични пари. Тогава ще имате осемнадесет.

— Като си помисля само — излъчване! Руда от ниска проба може да се намери на всяка планета. Но какво става с флага? Наредете да го донесат, Бенсън. И се погрижете да изсекат върху скалите паметен надпис.

— Добре. Момчета, колкото по-скоро издигнем флага на мистър Форбс и застълбим планетата му, толкова по-бързо ще се освободим.

— Вижте тая купчина дървета, Бенсън. Великолепна основа за флага.

— Това са вкаменени стволоче. Горните са твърде високо, за да ги поместим, а ако измъкнем долните, цялата камара ще се стовари върху ни. Ще намерим някоя по-надеждна купчина.

— Да бъде, както искате. Помнете само, че искам флагът да стои здраво.

— Не се вълнувайте, Форбс. Момчетата ще измислят нещо. По-важното е да застълбим планетата...

— Разбира се, че е по-важно. Спазих стриктно закона, когато направих заявката си. А флагът... Разбирате ли, Бенсън, той е символ на империя. Империята на Форбс. Върху всеки мой флаг е втъкано името ФОРБС — символ на развитие и прогрес. Наречете го сантименталност ако щете.

— Няма да го нарека. И преди съм виждал частнособственически флагове.

— Дявол да го вземе, защо през цялото време наричате това частна собственост? Работата, която извършвам, е голямо нещо. Аз прокарвам нови пътища!

— Естествено. И ако не греша, сте се отдали на дребни машинации, които не само ви правят собственик на планетите, но и омагьосват глупците, които ще закупят участъци от вас.

— Кожата ви би трябвало да смъкна за тия приказки! По дяволите, Бенсън, именно такива като мене ви дават възможността да летите в Космоса. Именно такива влагат добрите си парички в подобен несигурен бизнес, за да можете такива като вас да се измъкнете от многоетажните блокове-мравуняци. Не сте ли помислили за това?

— Мисля си само, че за половин година ще утроите капитала си.

Те рязко спряха. Перни също. Като се обърна, малчуганът видя, че другите ги настигат.

— Капитан Бенсън! Ето флага, сър. А ето и Майлс с приборите. Той казва, че излъчването е някъде наблизо.

— Каква е работата, Майлс?

— Стрелката е полудяла, сър. Тя просто скача по скалата.

Перни видя, че едно двуного се запъти към него с някакво сандъче. Зарадва се на вниманието му и веднага застана на главата си. Реакцията им го докара до възторг. Всички забърбориха оживено и той остана много доволен.

— Отдръпнете се, капитане! Ето го източника! Тоя малчуган е по-могъщ от плутониева батерия.

Всички обкръжиха Перни в кръг и малкият реши, че трябва да изкара нещо „на бис“. И застана на един крак.

— Бенсън, искам това зверче. Приберете го в клетка!

— Почакайте, Форбс. Космическият закон забранява...

— Това е моя планета и тук аз съм законът. Приберете го в клетката. Господи, какъв образец! — Реактивно животно! Наоколо сигурно има хиляди и те се размножават! Помислете само: ония глупаци на Земята с техните плутониеви котли... Ха-ха! Сега купувачите ще се тълпят при мене. Ето какво значи да си първооткривател!

— Не бързайте. Ако този приятел е радиоактивен, той е твърде опасен за екипа.

— Че нали имате специални сандъчета за минералите. Тикнете го в едно от тях!

— Там ще умре.

— Имаме договор, Бенсън. Задължен сте да ми се подчинявате. Тикнете го в сандъчето!

Перни се измори. Макар че денят беше възхитителен и страшно интересен, напрежението започна да си казва своето. Той лежеше в центъра на кръга, обезсилен, но с надеждата, че новите му другари ще му покажат някои от техните фокуси. Не трябваше дълго да чака. Околните се отдръпнаха и пропуснаха двамина, които носеха някакво сандъче. Перни се изправи, за да види по-добре.

— Капитане, може би ще е по-добре да не го прибираме. Той, изглежда, няма намерение да бяга.

— Не, Кебът. Макар че си в специални дрехи, не се знае на какво е способен този малчуган. По безопасно ще е да използваме поне въженце.

— Кълна се, че той разбира какво говорим. Погледнете колко умно гледа! Ела насам, малкият. Ето тук. Бъди послушен.

Перни тревожно се вслушваше в звуците. Чувствуваше, че го карат да стори нещо, но не разбираше какво. Склони главичка и нерешително замърда.

Като видя примката над главата си, без сам да разбира защо, изскочи из кръга и се понесе по пясъчния бряг. Сам се изненада от неочакваното си бягство. Защо го направи? Никога не бе изпитвал това странно чувство, което го изкара да офейка.

Двуногите се скупчиха около сандъчето — вниманието им бе отвлечено от нещо друго. Перни съжали, че избяга, че изпусна случая да си поиграе с тях.

Приятелите му се затичаха след него и той разбра, че искат да го поставят в сандъчето. Реши да ги поздрави и нарочно ловко се измъкна в последния момент. Внезапно чу оглушителен грохот и усети силна болка в крака.

— Форбс, вие сте полудели! Хвърлете револвера!

— Само го раних. Сега го вземете.

Болката в крака не го тревожеше. Перни се измъчваше от друго: какво лошо бе сторил? Но когато видя примката да увисва отново над него, неволно спря времето.

И отново всичко замря. Примката застина над главата му. Като хлипаше тихичко, Перни се измъкна от обкръжението.

Не смееше да ги погледне в очите — толкова бе уверен, че е постъпил зле. После реши, че може би по някакви признаци ще разбере намеренията им. Накуцвайки, избиколи Форбс, стиснал в ръката си малък блестящ предмет, който в единия си край димеше със застинали клъбца. Отиде при Майлс. Малкото сандъче леко шумеше, но Перни така и нищо не разбра. И си тръгна. В самото подножие на хълма отмина един трикон, който и в страха си беше смешен: отскочил на четири фута височина, сега висеше със свити крака, а в клюна му стърчеше водорасло.

Малкият се закатери нагоре по склона, като мъчително се колебаеше дали да си иде, или да остане. Какво странно място е този океански бряг! И защо никой не му бе разказвал за двуногите същества?

Когато се добра до върха, погледна към тях и му стана мъчно. Колко му се искаше да се спусне долу и да си поиграе с тях! Но сега вече знаеше, че техните игри са опасни за него. Време бе да се върне у дома. Беше ужасно изморен, защото беше злоупотребил със способността си да спира времето. Когато отново пусна времето, Кебът забавно зина и загледа примката.

— Боже мой!... То изчезна!

— Стана невидимо, капитане. Къде ли е?

— Ето го там, на върха. На скалите.

— Бенсън, вие вече изпуснахте това опулено зверче, затова ще се справя с него, както аз си знам — загърмя Форбс и се прицели.

— Спрете, Форбс! Нека размислим. В това мъхнато дяволче има нещо, което ние... Форбс! Не смейте да стреляте, дявол да ви вземе!

Перни излази по гърди над вкаменените дървета за да погледне за последен път двуногите. И под тежестта на купчината започна да се движи отначало бавно, после се свлече към хората като лавина. Перни отскочи в ужас назад. Пронизителните вопли на двуногите го потресоха.

— Аз неволно — изхлипа той. — Простете ми! Чувате ли? Станете! Моля ви, станете!

Започналият прилив заплашваше да погуби ония, които лежаха до водата, притиснати от купчината вкаменени дървета.

Перни се спусна към брега. Във възгласите им той различи нови оттенъци, сякаш предчувствие за приближаващата смърт.

— Родс! Кебът! Чувате ли ме?

— Аз... Аз не мога да се движа, капитане. Кракът ми... Боже мой, ще се удавим!

— Огледайте се, Кебът. Жив ли е още някой?

— Хората на брега са също затиснати, капитане. А и ония във водата са обречени.

— Виждате ли Форбс? Може би той... — Гласът секна, вълните заляха главата на капитана.

Перни не можеше да чака повече. Без да се замисля за последствията, той заповяда на времето да спре. Нагази в плитката вода и започна с мъка да оттласква дърветата, а после измъкваше на пясъка пострадалите. Сълзи го ослепяваха. Действуваше бавно и внимателно, щадеше силите си. Знаеше, че няма да си иде, докато приятелите му са в опасност. Живи или не, те щяха да останат в това си състояние, докато той не пусне отново времето. Нагази в подълбокото, където сред оранжевите вълни стърчеше ръка, стиснала бял флаг, запънат между стволовете. В другата ръка на Форбс блестеше револверът. Докато го освободи, Перни окончателно изчерпа силите си.

Преди да изгуби съзнание, трябва да успее да пусне времето.

Стъпка по стъпка се изкачваше той по хълма. Дали ще успее? Най-сетне заповяда на времето да тече. Но то стоеше. Перни направи последно усилие — времето не можеш го подтикна да се задвижи бавно, а после с пълен ход. То или тече, или не тече. Накрая и сам не разбра как, но успя да му заповяда...

Другарите му оживяха. Перни изпита огромно облекчение, когато ги чу да си подвикват.

— Какво се случи с мене? Кажете нещо! Или съм се побъркал? Майлс! Шик! Какво става?

— Тук съм, Родс. Бог ни помогна, приятелю. Или съм си изгубил ума, или тия дървета са живи!

— Че те ли ни измъкнаха от водата? Майлс, очевидно и двамата сме се чалдисали!

— Казвам ти, приятелю, дърветата, или камъните, или каквото са там. Гледах право в тях. Отначало се струпаха, а после дявол знае как се намериха ей там! Капитан Бенсън!

— Живи ли сте, момчета? Някой от вас видя ли какво се случи?

— Боя се, че не всичко видяхме, капитане. Тия дървета...

— Зная, зная. Хайде, вдигайте се. Трябва да приберем всички и да си ходим отгук, докато не е станало късно.

— Но какво всъщност се случи, капитане?

— Дявол знае, Родс. И аз самият бих искал да разбера. Тия дървета, древни, вкаменени. Всички заедно не бихме могли да повдигнем и едно от тях. За да преместиш такова дърво, трябва нечовешка сила.

— Не съм забелязал наоколо великани. А ония щрауси там знаят само трева да плюскат.

— Добре. Нека помогнем на пострадалите. Къде е Форбс?

— Във водата. И плаче като дете. Или се смее — дявол го знае.

— Домъкнете го тук! Форбс, добре ли сте?

— Ха-ха-ха! Седемнадесет! Седемнадесет планети Бенсън, които ме слушат за всичко. А тая излезе капризна. Видяхте ли фокуса с камъните? Ха-ха-ха!

— Вземете му револвера, Шик. Може да рани някого. Свържете го и го отнесете на кораба.

— Хи-хи! Седемнадесет планети! Бенсън, вие лично ще отговаряте за това! Хо-хо-хо!

* * *

Перни отвори очи. Съзнанието му се възвърна. Изпълзя внимателно към процепа между скалните блокове. На светлината на двете луни видя как двуногите си отиват на малки групи, подкрепяйки по-слабите. Сред шума на прилива отчетливо се донасяха гласовете им.

— Може би сме полудели, капитане?

— Мисля, че не.

— Бих искал да ви вярвам!

— Видяхте ли Форбс? Какво ще кажете?

— Напълно се е побъркал, капитане.

— Вярно. Но ако и вие се бяхте побъркали, нямаше да забележите състоянието му. Всичко е в ред, Кебът, не се тревожете.

— Все пак просто не мога да повярвам...
— Кажете, Кебът, кое ви се стори вай-странно?
— Тая история с дърветата, сър.
— Да, естествено. Но освен тях кое?
— Е, навярно не съм забелязал друго. Изплаших се, знаете...
— А не си ли помислихте за нашия малък опулен приятел?
— О, за него ли? Боя се, че не, капитане. Аз... аз май мислех повече за себе си.
— Хм! Ако само бях уверен, че наистина съм го видял. Ако само още някой го бе видял...
— Не ви разбирам, капитане.
— Но, дявол да го вземе, вие знаете, че Форбс стреля по него. Оцели го в крака. А щом е така, защо това пухкаво дяволче се завърна при своите мъчители, при нас?
— Ами вероятно е сметнал, че докато сме затиснати, не сме опасни за него... Извинете, май изтърсих някаква глупост. Струва ми се, че още не съм на себе си.
— Вървете на кораба, Кебът, и се пригответе за отлитане. Ще дойда след няколко минути. Искам да проверя да не е останал някой на брега.
— Не си струва, всички отдавна си отидоха. Аз проверих.
— За това аз отговарям, Кебът. Вървете.

* * *

Перни лежеше полужив и помътнелите му очи едва различиха човека, който търсеше нещо по брега.

— Къде си ти? — викаше пришълецът.

Но Перни сега се боеше да се покаже пред очите на тоя чудак. Той не го разбираше. Внезапно помисли какво ще каже у дома.

— Ние сме виновни, прости ни!... — Гласът се чуваше ту ясно, ту глухо. Двуногото се приближава към разпръснатите стволове.

— Ако си ранен, ще ти помогна!

Двете луни се бяха издигнали високо в небето и Перни видя двойната сянка на двуногото. Човекът огорчено поклати глава и бавно се упъти на там, накъдето бяха отишли приятелите му.

За последен път Перни погледна океана, вълните, брега... Беше пуст. Една смътно белееща се дрипа, която се плакнеше в прибоя, привлече погледа му. И последното, което Перни успя да съгледа, беше втъкнатата в тая дрипа дума „ФОРБС“.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 7,8/1981 г.
Авторът погрешно е указан като „Майкъл Кинг“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.